

Štvrtý deň (streda, 4. decembra)

Úvahy na rozjímanie počas novény v rámci prípravy na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Navrhované témy sú:
odpustenie všetkým ľuďom; dar plaču; byť Božou útechou.

04.12.2024

URČITE bolo súčasťou života Svätej rodiny, ako v každej rodine, utešovať Ježiša, keď to potreboval, najmä ako malé dieťa. Keď teda Pán povedal: „Blahoslavení plačúci, lebo oni budú

potešení“ (Mt 5, 4), mohlo sa stať, že mu prišli na um spomienky na jeho Matku. Sprevádzala ho v toľkých chvíľach; útecha, ktorú teraz ponúka aj všetkým svojim deťom. V tento štvrtý deň novény k

Nepoškvrnenému počatiu môžeme rozjímať o tej scéne, v ktorej Mária chcela istým spôsobom vyprosiť odpustenie za hriechy všetkých ľudí: o predstavení Dieťaťa a o svojom očistení v chráme.

Mária a Jozef prichádzajú do Jeruzalema s malým Ježišom na rukách. Od jeho narodenia uplynulo štyridsať dní a oni prichádzajú do chrámu, aby splnili obrad predstavenia prvorodeného a očistenia matky. V skutočnosti tento obrad nemusela vykonať, pretože nemala hriech, ktorý by bolo treba očistiť: bola Nepoškvrnená. Robí ho však preto, aby nás sprevádzala, aby sme sa naučili oplakávať svoje chyby, a tak sa z tohto smútku spojili so

sebaobetovaním jej Syna. Svätá rodina nechodí do chrámu len preto, aby vykonala to, čo je predpísané; ide prosiť o odpustenie za hriechy celého ľudstva, vyprosovať milosrdenstvo a útechu, ktorú tento svet potrebuje. Panna Mária sa neuspokojuje s tým, aby neurazila Boha; chce, aby všetci muži a ženy - všetci jej synovia a dcéry - objavili šťastie Božej lásky a neupadli do klamu a bolesti hriechu.

„Nepros Ježiša o odpustenie len svojich hriechov; nemiluj ho len svojím vlastným srdcom... Ponúkni Mu zadosťučinenie za všetky urážky, ktoré sa mu dostali, dostávajú a ešte dostanú... Miluj Ho celou láskou všetkých srdc, tých srdc, ktoré Ho najviac milovali“[1]. Mária nám môže pomôcť pozrieť sa na naše zranené srdcia - a srdcia iných - a nechať sa preniknúť bolesťou hriechu. Ona nám ponúkne potrebnú útechu, aby sa naše slzy nepremenili na smútok, ale na túžbu po náprave a

na to, aby sme začínali odznova tak často, ako to bude potrebné.

V CHRÁME bol starec menom Simeon. Mal možnosť držať dieťa v náručí a vidieť v ňom „útechu Izraela“ (Lk 2, 25). V skutočnosti „počas celého Kristovho života bolo hlásanie kráľovstva službou útechy: ohlasovanie radostnej zvesti chudobným, ohlasovanie slobody utláčaným, uzdravenia chorým, milosti a spásy všetkým“[2]. Aby sme však boli otvorení tejto úteche, je potrebné najprv priznať si svoju krehkosť. Niekedy môže byť jednoduchšie skryť svoju slabosť, žiť tak, akoby neexistovala. Zo strachu ukázať svoju zraniteľnosť môžeme radšej neplakať, a tento postoj nás môže viesť k tomu, že nebudeme čeliť svojim problémom, že odmietneme

pomoc, ktorú by nám mohol
ponúknuť Pán a ostatní.

Panna Mária nás učí plakať, spoznať
svoj hriech, aby sme mohli prijať
Božiu útechu. Nie je to len tak
hocijaký plač, ale plač za škodu,
ktorú sme spôsobili, alebo za dobro,
ktoré sme neurobili. „Je to plač za to,
že sme nemilovali, plač, pretože na
živote druhých záležití. Tu plačeme,
pretože nezodpovedáme Pánovi,
ktorý nás tak veľmi miluje, a
zarmucuje nás myšlienka na
nevykonané dobro; to je zmysel
hriechu. Títo hovoria: *Ublížil som
tomu, koho milujem*, a to ich bolí až k
slzám. Nech je požehnaný Boh, ak
tieto slzy prídu!“[3]. Môžeme prosiť
Nepoškvrnenú Pannu Máriu, aby
nám darovala ten istý plač, ktorý jej
Boh daroval, plač svätého Petra pri
umučení a plač mnohých svätých,
ktorý ich viedol k tomu, aby spoznali
svoju slabosť a milovali Ježiša
obnovenou láskou.

SIMEON sa po požehnaní Ježišových rodičov obrátil k Márii a povedal: „Hľa, on je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, – a tvoju vlastnú dušu prenikne meč –, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2, 34-35). Panna Mária, Matka všetkých v Cirkvi, nás vedie k tomu, aby sme mali účasť na utrpení iných; aby sme dovolili, aby našu dušu prebodli bolesti, ktorým čelia iní. Takto sa stávame Božou útechou, keď sa on sám vlieva do našich srdc, takže sa rozlieva okolo nás.

Pán sa spolieha na mužov a ženy, že prejavia jeho súcit. Keď bol Jeruzalem zničený, Boh poslal svojich prorokov s týmto posolstvom: „Utešujte, utešujte môj ľud, hovorí váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema a volajte naň, že jeho otroctvo sa

naplnilo a jeho vina je odčinená, že za všetky svoje hriechy dostal z Pánovej ruky dvojnásobok“ (Iz 40, 1-2). A dokonca sa prirovnáva k matke: „Ako keď niekoho teší matka, tak vás budem ja tešiť a v Jeruzaleme sa potešíte“ (Iz 66, 13).

Najväčšou útechou, ktorú môžeme ponúknuť druhým, ako to robili proroci, je pamätať na to, že Boh nám vždy odpúšťa. „Nerobí s nami podľa našich hriechov a neodpláca nám podľa našich neprávostí“ (Ž 103, 10), spieva žalmista. Takto sa smútok aj uprostred zármutku mení na radosť, a to vďaka nádeji na odpustenie. To sa stalo Nepoškvrnenej Panne Márii na Kalvárii, keď sa naplnilo Simeonovo proroctvo. Bola preniknutá smútkom pri pohľade na svojho Syna na kríži a spolu s ním na všetky previnenia celého sveta. Zároveň však jej prítomnosť naplňovala Jána a ostatné ženy - aj nás - útechou, keď nás pozývala, aby sme obrátili

svoj pohľad k vzkrieseniu.
Blahoslavení sú tí, ktorí smútia, lebo
Mária ich poteší tým, že im
pripomenie víťazstvo svojho Syna
nad hriechom a smrťou.

[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 402.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Príhovor*, 13-VIII-1989.

[3] František, *Audiencia*, 12-II-2020.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/3-
decembra-stvrty-den-noveny-k-
neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/3-decembra-stvrty-den-noveny-k-neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/)
(12.08.2025)